

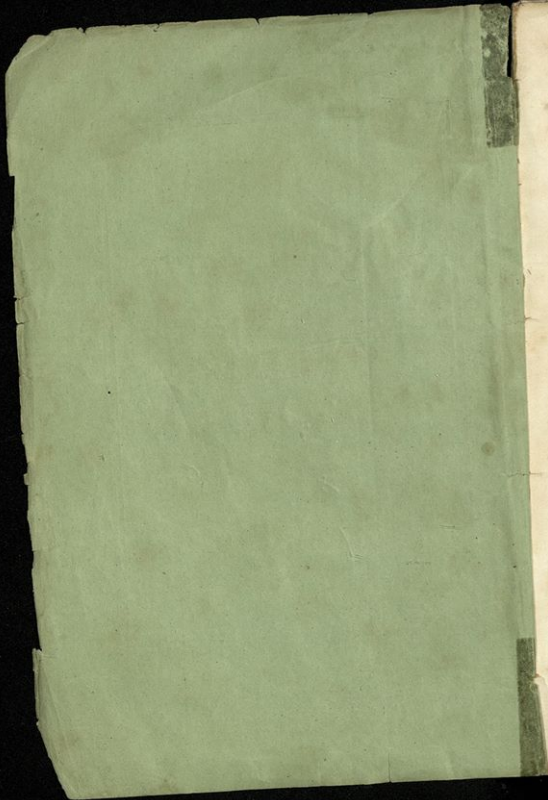
153237

ŽABJANKE.

ZLOŽIL IN ZALOŽIL

MIROSLAV VILHAR.

24/8/69

200.

ŽABJANKE.

ZLOŽIL IN ZALOŽIL

MIROSLAV VILHAR.

V Zagrebu 1865.

Narodna tiskalnica dra. Ljudevita Gaja.

153237

153237

N 591/1970

U v o d.

*O bregu Ljubljan'ce
Šest tednov sem bil,
Mirú ne, le vodo
Sem tamkaj kalil.*

*Od brega do brega
Sem mrežo razpél,
Te žabe in rake
In ribice vjel:*

U 204

O tempo é fugaz
E os instantes são belos
Muito mais do que
Seu tempo é feliz

O tempo do tempo
Seu tempo é feliz
E o tempo é feliz
In ribeira azul

Ž a b e.

P e g a z u.

Kljuse, ti le blodiš: „Pesnik,
 Tebi so že svet nebesa!“ —
 Oče B..k jejo góske,
 Meni pa dajó peresa!

K r e s n i c a.

Dé kresníca netopirju:
 „Dragi, kaj me zaničuješ?“
 Netopir ji odgovarja:
 „Ker temíno razjasnuješ!“

U r š k i c e.

Kadar solnce sije,
 Mi vse zlo prerékaš;
 Kadar luna sije,
 Mi naproti tekaš!

Bučele.

Mladi osel dé bučelam:
 „Z medom dan na dan hitíte
 Neutrudne v svoje panje, —
 Niste tega dela site?“

Urno mu rekó bučele:
 „Me ne šetamo okoli,
 Ampak delamo najrajše,
 Kar osličkom ni po volji!“

V r b a.

Ne prestara vrba
 Popje je razpéla,
 In s pomladi prva
 Krasno zelenéla.

Ker je tudi ota,
 Kaže mi mladenča,
 Ki preprazno čelo
 S cvetkami si venča!

B r a d a .

Stari kozel se sladkuje
Mladej kozi na vse viže,
In da se ji prav prikupi,
Sivo brado si odstriže.

To za plotom gleda dekle,
Sivemu sosedu reče; —
Njega, ki se ji je slinil,
Bolj ko kozla duša peče.

P r a z i .

Prazi pričkajo se z janjcem,
Zbadajo ga noč in dan,
Janjec zdražen ôdpre vrata,
Skoči 'z stana, volk pa v stan.

Kar je prazov, volk podavi,
Prvega do zadnjega, —
Slednjim naj godí se taka
Ki mučé nedolžnega.

Pregovori.

Kdor kmeta zaničuje,
Sam svoje srce kljuje.

*

Ne zameči ljubica,
Če je tudi vinarček,
Vinarček do vinarčka
Kmalo je goljdinarček!

*

Gospodarjeve oči
Delajo za tri!

*

Kdor mirú želi,
Naj posluša in molčí!

*

Kdor zgodaj na delo hití,
In dela do trdne nočí,

Zaspí
Brez skrbí.

Prisega.

Trije prijatli
 Za mizo sedé,
 Vrče napolnjene
 K višku držé.

Prvi zapoje:
 „Ljubezen je šla!
 Ljuba je moja
 Nezvesta bilá!“

Drugi pa toži:
 „Oh moje več ní!
 Davno pod zemljo
 Nevsmiljeno spí!“

Tretji zavriska:
 „Za eno samó
 Pa srce nikoli
 Mi bilo ne bo!“

Vsak pa tri prste
Na sod položi,
Glasno prijatli
Prisežejo vsi :

„Predno ljubili
Bi eno samó,
Rajši ljubímo
Po sto jih in sto!

J o n a .

Jona spava tik jezera,
 Zdrami se iz težkih sanj,
 Krog in krog se prekobacne,
 Pade kakor žakelj vanj.

Voda ure tri široka,
 In globoka sežne tri,
 Stena pa okrog visoka —
 Jona, z Bogom revež ti!

Plava k desnej, plava k levej,
 Rešil bi se rad vodé;
 Solnce je že za gorami, —
 Jona, slabo tebi gré!

Zadnja ura mu že bije,
 Pa se možko premodrí,
 In z junaškim srcem vpije:
 „Vražja voda, jaz al ti!“

Usta ódpre kakor vrata,
 Pit' postavi se vodó;
 Tri dni vanj leti ko v brezno
 In jezéro je suhó!

Stare dni je pripovédal,
 Da je lažé vodo spil,
 Nego tri dni sred želodca
 Morske ribe lačen bil!

Osel in mezeg.

(Po Lesingu.)

Z osličkom dolgouhim
 Se prička mezeg čeden,
 Ter pravi, da je vendar
 Dveh lepih oslov vreden.

Osliček se pa brani,
 Vsak svoje vedno blodi;
 Na noč sta pa sklenila,
 Da jima lev naj sodi.

Do leva se spustita,
 Pa on takó-le sodi:
 Obá sta lepa osla —
 In mir med Vama bodi!

Priloga naj dragej
So vse na tvoj
Kaj drži voljo mi
Kaj voljo vsej vidi

Priloga in izločitev

R a k i.

Zadnja in to je
Najbolj o...
To je...
To je...

Priloga

Najbolj...
Iz...
Ja...
Najbolj...

Odborniku, † 18. junija 1864.

Prijatelj moj dragi,
 Še ti si bil Rak!
 Kaj drugi možjé so,
 Naj sodi zdaj vsak!

Sedem in tridesetim.

Zadnjič ste se pričkali
 Največ o bolnišnici;
 To je dobro, ker bolní
 Smo dežela, mi in Vi.

I s t i n a.

Nemca vrlega
 Imam precej rad,
 Pa Nemškutarja
 Nikdar ne, — je gad!

Centralistom.

Narod, kader naroda
 Spodobno ne čestí,
 Nikdar čestí ni vreden,
 Je tudi ne dobí!

V belej Ljubljani.

Protivnikov vražjih,
 Ne bilo bi sto,
 Ak naših osličkov
 Bi vmés ne biló!

Tujcem.

Kaj ne, da se dobro
 Pri nas Vam godí,
 Ker Vi ste gospodje,
 In hlapci pa mi?

Č u d e ž.

Ljubljana nosi
 Nesnago s seboj. —
 Kaj, da si še tukaj
 Oj Ljudevit moj?

T u r n a r j i.

Da si Ljubljančan ti,
 Se ustiš Mihel!
 Ex parte aliquid,
 Ex toto nihil!

T u r n a r c i.

Zabranim ti: Želoda
 Ne boš na glavo dela,
 Če ne, ga bo, že veš kdo
 Raz glavo ti pojela!

Pod Golovcem.

Bolj narodne godbe
 Od mestne je ni:
 Dva kosa, dva slavca,
 Skrlícc pa tri!

Rozamundi.

Tri race, tri pure,
 Tri bele gosí;
 Se čudim, da tebe
 Med goskami ni!

Barbiki.

Slovenka si vrla
 In ljubiš svoj dom,
 Al tega ne zabiš:
 „Komm' Hunterle, komm'!“

Brezimenoviču.

Za vodja se siliš,
 Pa nisi mu kos!
 Mar samega sebe
 Bi vodil za nos!

Trem glavam.

Možjé, le na noge!
 Nemškutarčki vsi
 Brez časnika so še,
 Pisájte ga Vi!

Filologu.

Če kuješ besede,
 Ne bodi bahač;
 Narodu se vklančaj,
 Ker on je — kovač!

Pevcem.

Pet českih, pet srbskih,
Slovensko enó! —
Skoz okno letelo
Bo naše peró!

Pričkanje.

Bobnar:
Kaj cunje pobiraš?
Saj nisi ubog!
Če le kaj marširaš,
Že trobiš na rog!

Trobar:

Najmanjši komarček
Ne bo se te bal,
Ker samega sebe
Na bobnen si dal!

D v e m a.

Kar Vi dva sodila,
 Me še ne slepi,
 Ker čujem na to le,
 Kar svet govori!

N e k t e r i m.

Brez pravic sem in brez truda,
 Še zamuda ni prehuda;
 Graje nečem niti venca
 Druzih pa ne bodem senca;
 Vprašali me niste ene, —
 Vládajte tedaj brez mene!

N a s l e d k i.

Peróti pristrigli
 So meni, kaj ne? —
 Če bolj mi strigó jih,
 Bolj rastejo še!

Frjanu Ribiču.

„Bogá naj zahvali,
 Da Žabjak je vrt!“ —
 Prežganke mi dajte,
 Bom še bolj zaprt!

Zdravniku.

„V nedeljah je dobro,
 Kako pa na petke?“ —
 Tu gori se vsedi,
 Boš videl Benetke!

V mirni hiši.

Sobo, pod številko sedmo,
 Dajte jutri že v najém:
 Ne poslanca, ne vrednika
 Za menoj ne bo, to vém!

Ribice.

Pod okencem!

Dens jako me peče,
 Da mi je gorjé;
 Na čelo me solnce,
 Ti Minka v srcé!

Ko najini srci
 Bi zvončka bilá,
 Zvonila bi glasno
 Do groba obá.

Dve zvezdi na nebu,
 Mi vedno svitlé:
 D o Minice ena,
 In druga od nje!

S teboj se radujem
 S teboj govorim;
 Mi sladko prihaja,
 Da koj omedlím!

Preljubljeno dete,
 Obrni se tje,
 Z gorečim očescem
 Zapališ me še!

Če jaz te pogledam
 Se čudo zgodi;
 Srcé se mi smeje
 Okó pa solzí!

Zalajal pred hišo
 Je Sultan, kaj ne?
 Umira naj, kdor če,
 Ljubezen pa ne!

Sem kruha pridobil
 In tolarja dva,
 Ker lačna ljubezen
 Prav nič ne veljá!

Po praznikih dam ti
 Prezvesto rokó,
 Srcé pa po vrhu
 In tudi glavó!

B a b e c.

Sem pravo naredil,
 Oženil sem se,
 In precej sem zvedel,
 Po čim je kofè.

Sem mirno prej živel
 In zvižgal ko ptič,
 Al zdaj sem osivel,
 Veselja ni nič!

Sem rajal s prijatli
 Tri cele noči;
 Zdaj zlodej je v škatli,
 Ki zmerom renči.

Se valjam po hiši,
 Svetá me je sram;
 Pregnale še miši
 Me bodo, -- pa kam?

Lovil sem prej polhe,
 Se vedno redíl;
 Zdaj bodem le bolhe
 Z baburo lovíl!

Pečenko sem pekel,
 In peval sto viž!
 Oh kak' sem se spekel,
 Kar nosim ta križ!

Koj name zalaja,
 Če le kaj povém;
 • Le ajapopaja
 Prepevati smem.

Za dan mi našteje
 Po kebrčka dva,
 Sicér še po noči
 Mirú mi ne dá.

To je misererere,
 Da peče in žgè; —
 Prezgodej sem zvedel,
 Po čim je kofè!

Cilinder in klobuček.

Cilinder.

Dober dan, pokveka mlada!

No, kakó se ti godí?

Davno te že videl nisem, —

Kod pa rogoviliš ti?

Klobuček.

Kod jaz vedno rogovilim,

Rad, kaj ne, bi zvedel ti? —

Jaz najrajši tje hojevam,

Kjer le tebe šlapa ni!

Cilinder.

Ti predrzni fantalinček,

Kaj tega se upaš ti?

Dve bi ti po dlaki vrezal,

Škoda le, da dlake ni!

Klobuček.

Glejte je, prežlahtne pinje,

Kak možari tù z menoj!

Vaša visokost me mika,

Da potlačim Vas nocoj!

Cylinder.

Znam, da tebe, oj nesnaga,
 Predno mažem si roké,
 Predno s tabo se pomenkvam,
 Treba podučiti je.

Klobuček.

Vaša visokost spodobno
 Mi razlagaj to in to!
 Ako ne po mojih mislih,
 Vse drugače pelo bo.

Cylinder.

Veš kaj, da se razuméva,
 Bodi naj obema mir;
 Žal mi res je, da med nama
 Se obudil je prepír!

Klobuček.

Primi za uhó sam sebe,
 Če prepír ti slabo dé;
 Vidim, da imaš butico,
 Jaz pa nisem brez glavé!

Cilinder.

Rajši mi o glavi molči,
 Saj glavico le imaš,
 S katero malo si koristiš,
 Ker prevzetno čeburnjaš!

Klobuček.

Jaz pač nimam take buče,
 Kakor ti, to znam da ne;
 Pa za take tri, ko tvoje
 Ne prodal bi svoje še!

Cilinder.

Sto medvedov, boš molčalo,
 Revišče pokvarjeno!
 Še za lazico prostora
 Skoro nimaš pod sebo!

Klobuček.

Znano mi je, da ga nimam;
 Vem pa, da ga imaš ti,
 Ker bi lahko v tebi hranil
 Lazic četrтинke tri.

Cilinder.

Kdo si ti, da tak se bahaš?
 Senca komaj si možá!
 On je teden tebe še le
 Ovca v trnji zgubilá!

Klobuček.

Ti le sebi se dozdevaš
 Korenina korenín!
 Ti bi menda rad pozabil,
 Da si večih zajcev sin!

Cilinder.

Jaz svitlím se kakor solnce!
 Mnogo let sem že „modern“!
 Ti pa si ko noč in megla,
 Ko oblak in saja črn!

Klobuček.

Beži, beži, lonec svitli!
 Če oblaček zagrmí,
 In le kaplja na-te pade,
 Že svitlosti tvoje ni!

Cilinder.

Mene le gospoda nosi,
 Tebe le kmetavzarji!
 Misel modra in visoka
 Pod teboj se ne rodi.

Klobuček.

Tebe le gospoda nosi,
 Tudi nje bo konec kdaj!
 Kdor pa nima prav nič v glavi,
 Rad imá na glavi kaj!

Cilinder.

Fante, škoda da si tako!
 Res iz tebe nič ne bo!
 Jaz bi tebe kultiviral,
 Pa sem zgubil nado vso!

Klobuček.

Jaz pa ti povém na zobe:
 „Ti prestar si, ne za nas!“
 „Tvoja doba je minola,“
 „Ker te je prehitel čas!“

Cilinder.

Ti nevredno, mlado niče!
 Ti si palček, jaz pa mož!
 Brečaj, kolikor ti dano,
 Nikdar mi enak ne boš!

Klobuček.

Punktum satis, čakaj pinja!
 Kmalu si enaka sva:
 S to desnico te potlačim,
 Nizka bova koj obá!

Hišica vseh mirnih duš.

Na koncu Ljubljane
 Poslopje stoji,
 Ki hrani pod ključem
 Domače ljudi.

Krog njega grozilne
 Se puške bliščé,
 Ki skoro nikomur
 Na dan ne dadé.

V poslopji so sobe,
 Po sobah ljudjé,
 Ki 'z glave prepozno
 Si muhe podé!

Železa na oknih,
 Na nogah obéh,
 Spominjajo reve
 Na pitani greh.

Na sredi je cerkev,
 In zvonček na nji,
 Ki žalostno večkrat
 Po dnevi doní.

Pa kadar zapoje,
 Pokleknejo vsi,
 In gorka molitev
 Do neba kipí.

Krog cerkve dvorišče
 Prostorno leží;
 Kraj njega vojačič
 Na straži stoji.

Vojačič tam puško
 Prenaša svitló, —
 Krog njega pa cibke
 Si zrna beró.

Na levej je vrtec
 Za senco; pa vém,
 Da sence ne manjka
 Ubozim ljudém;

Pa žalibog tacih
 Je vedno nad sto,
 Ki tam mea kulpa
 Iz srca pojó.

Po noči ležijo,
 Po dnevi pa spé,
 To jim je pečenka,
 Od dneva do dné!

Ta plete, ta šiva,
 Ta nosi jedí;
 Ta briše, ta piše,
 Ta bebce loví.

Ta zéha, ta pere,
 Ta osle molí,
 Ta pravljice pravi,
 Ta bolhe loví.

Ni fraka, cilindra,
 Ne štikanih hlač,
 Ne bobna, ne gosel,
 Ne plesa, ne krač!

Ni krčme, kazine,
 Ne pivnic, kaván;
 Samó en kanarček
 Prepeva ves dan!

Črn kruhek in kaša
 Uboge redí,
 Prežganka premaga
 Vse druge jedí.

V poslopji se mirno
 In tiho živí,
 Pa vendar, kdor more,
 Le mimo hití.

Kdor tukaj prebije,
 Ne sili nazaj; —
 Le jaz nisem zvedel,
 Kakó in zakaj?

J a n e z e k.

Tukaj sem med Vami, dragi bratje!
 Brez cilindra, dolzih hlač in fraka,
 Še brez rokavic, ker prirodjena
 Mi do zdaj ni taka puhla spaka.
 Prišel nisem, da bi Vam prodajal
 Slamo, mrvo, ajdo, rž, pšenico;
 Čista hvala me je semkaj gnala,
 Ohladím srcé si in glavico!
 Vi edini ste, ki se potíte
 Za pravice naše domovine;
 Trud Vaš po bodečem trnji gazi,
 Brezi vspeha pa nikdar ne mine!
 Kmet sem, rojen strmih na planinah,
 Luč edino solnce mi prižiga,
 Svet me trdega le šteje, znam pa,
 Da nad kmetški stan na svetu ni ga!
 Čul o vas na krasnej sem višini,
 Da vi mislite in delate le zame;
 Prvi žarek z neba mi zabliska,
 Duša moja koj za Vas se vname!

Tukaj sem, med Vami, dragi bratje!
 Tukaj sem, ponujam Vam to roko,
 In iz srca Vam izrekam hvalo,
 Zvesto, čisto, sveto, pregloboko!
 Dovolite mi, da Vam pritožim,
 Kaj, kakó se mi do zdaj godilo;
 Kaj me je na duši, kakor ogenj,
 Stokrat peklo, — bodi Bogu milo!
 Janeza so mati me rodili
 Janeza so me gospod krstili,
 Krstne bukve so pa govorile:
 Da so babe „Johanna“ povile!
 Janezek sem več let krave pasel;
 Z brati, sestrami po svoje kvasil;
 Želel sem krompirja le in kaše,
 Molil pa z družino očenaše!
 Ob nedeljah sem pri svetej maši
 Čul rad, kar biló po šegi naši,
 Naš gospod so gladko govorili,
 Svet'ga Janeza ne pozabili.
 Po enajstem letu pa so mene
 Očka učeniku izročili; —
 Tam ni bilo napak, le spričala
 Smo, ne vem zakaj, na „Johanna“ dobili.
 Prvič, ko se mi po tretjem letu:
 „Ich bin, du bist, er bist“ zagode,

Vsekamo kar vsi prot domu, —
 Take kar ne čislamo oblode!
 Komaj dvajseto pričakam leto,
 Beli frak dadé mi primaruha!
 Reksum, liksum me podijo,
 Da nerodnega bolé že úha!
 „Johann hin!“ in „Johann her!“ velijo!
 „Trpi kolikor se dá, moj Janez!“
 „Ti ki nisi tuj'ga mleka sesal,
 Ti na veke „gmajnarček“ ostaneš!“
 Osem dolzih let komis sem glodal,
 Želel sem pa le po domovini;
 Enkrat pride dan rešitve,
 Da spet vrnem k svojej se strmini.
 Kaj pa tamkaj Janezek dobiva?
 Le „frladenge, frlorenge, pefêle“,
 Ktere le krčmar mi razodeva,
 Al protivnik materne dežele!
 Po „Novicah“ sem na gore zvedel,
 Da Ljubljana ni še prezaspana;
 Da možaki in mladen'či naši
 Se držé pravice, ki jim dana.
 Da stopíli so v koló junaško,
 Krepko jezik da brané slovenski;
 Da se jim nasprot le smešno vstavlja
 Vražji duh, nemili, salamenski!!!

Koj prevdarim dobo, ki bo prišla,
 Vidim pred seboj že ure jasne,
 Srce moje, duša moja čuti:
 Mi brez Vas ne, bratje! Vi brez nas ne!
 Dokler kri po mojih žilah teče,
 Jaz od teh besed se več ne ganem!
 „Johann“ bodi mi za pustni torek,
 Vam pa „Janezek“ na vek ostanem!

Kranjec.

„Nemškutar“ mi dejo,
 Kaj morem za to?
 Srcá niso vid'li,
 Ne vzamem za zlo!

Nikoli jezika
 Se nisem učil,
 Po naše sem kvasil,
 Na r. t sem dobil!

Kdor térja, da zdaj se
 Jezika lotím,
 Spoštuje naj sivca,
 Potrpi naj ž njim!

Le nemški sem pisal,
 Le nemški sem bral,
 Še dremal sem nemški,
 Še nemški sem spal.

Kar Janez sem denes
 Sem Janezek bil,
 Sem tujcem le služil
 In narod zapil.

Spregledal sem pozno:
 Imeli me so
 Za norca, slepéli,
 Me vjeli hudó.

Na nemško kopito,
 Na irh sem bil djan;
 Pa zdaj mi napočil
 Drugačen je dan.

In tacih ko mene
 Je sto ino sto;
 Ne bodite hudi,
 Ker naši le smo!

Podpirali bomo
 Slovenijo zdej:
 Mi stari za Vami,
 Vi mladi naprej!

Dokazali bomo,
 Da naše oči
 Ne bodo več slépe
 Za naše reči.

Dokazali bomo,
 Da naše glavé,
 Za naše pravice
 Se krepko budé.

Dokazali bomo,
 Da naša srcá
 Za naša očetova
 Bijejo tla.

Dokazali bomo
 Do konca krvi:
 Dežela je naša,
 Na svojem smo mi!

Nemškutarkam.

Ljubljana slovela
 Bo daleč okol,
 Nemškutarjev polna,
 Nemškutark še bolj.

Gospé, gospodične,
 Še Krakovčanka,
 Ko vidi cilinder,
 Že nemški čenčá.

Se časi odreže:
 „Govora me sram,
 Ker nisem Slovenka,
 In kranjski le znam“.

In tacih dovelj je
 Prekanjenih šem'c,
 Vedó pa le vendar,
 Da Švaba je Nem'c.

Oj publa glavica,
 Ti senca vseh senc:
 Če Švaba je Nемеc, —
 Ni Kranjec Slovenec?

Za zdaj so to kvante! —
 Z rečjó bo drugač,
 Naj le se preséli
 Iz irhastih hlač!

Rojak naj obljubi
 Deklini rokó, —
 Pa teče jeziček
 Pošteno, ljubó.

Nemškutarka prava,
 Ki se ne udá:
 V Tržiči, v Kočevji
 Naj išče možá!

Najboljša.

Moj očka so djali,
 Oženim naj se,
 In zdaj premišljujem,
 Bi slušal al ne?

Na levo, na desno,
 In križem svetá
 Skrbno se oziram, —
 Dovolj je blagá.

Velike ne maram,
 Zapodil bi jo;
 Bojim se, da nosil
 Bi léstvo za njo.

Premajhne ne maram,
 Če tud' ima grad;
 Ko bi jo poljubil
 Bi zlomil si vrat.

Debele ne maram,
 Je polna mastí:
 Še goska pretolsta
 Mi kar ne diši.

Pretenke ne maram,
 Ta je le za post;
 Če treba polena,
 Grem sekati ga v gozd.

Bogate ne maram,
 Če nima možgan;
 Saj kruha ne stradam
 In nisem cigan.

Prevboge ne maram,
 Brez cvenka ni nič;
 Z njo bi se le jokal,
 Sam pojem ko ptič.

Prestare ne maram,
 Ker kača je kač;
 Se nečem znebiti
 Prezgodaj še hlač.

Premlade ne maram,
 Je hude krvi,
 Ta kar posušila
 Bi moje kosti.

Pregrde ne maram,
 Je vrag čez in čez,
 In nečem o solncu
 Zatiskat' očes.

Prelepe ne maram,
 Ker zame le ní;
 Le srečen je, kdor se
 Rožičkov bojí.

Učene ne maram,
 Najhujši je zlod',
 Ker jaz bi bil hlapec,
 In ona gospod.

Neumne ne maram,
 Ker meni gorjé,
 Če prazna le slama
 Ji raste 'z glavé.

Nemškute pa najmenj,
 Ker Slave sem sin ;
 Slovencem ne manjka
 Slovenskih deklin.

Najbolj je: nobena !
 Pa kaj bi več pel,
 Saj veste, da ptiček
 Se davno je vjel !

O d g o v o r.

Donesle šaljivo
 „Novice“ mi so,
 Kako si izbiral
 Skrbnó si ženó.

Pa žali me, da si
 Se ptiček že vjel;
 Le slavček je slavček,
 Še v kletki boš pel.

Ko brala, smejala
 Sem res se na glas; —
 Če moški izbira
 Zakaj pa ne jaz?

Jaz tudi bi rada
 Možila se kdaj,
 Pa ni ga in ni ga,
 Da spelje me v raj!

Debelega nečem
 Je „beuf a la mode“;
 Neroden še v hrami
 Predebel je sod.

In suhega še menj,
 Zanj križa ne dam,
 Ker kožo v ječmenčku
 Le rada imam.

Premladega nečem,
 Ker mi je preživ;
 Ko mene privezal,
 Bi druge lovil.

Prestarega še menj,
 Da grela bi ga;
 Na glavi vesela
 Ne gledam snegá.

Prelepega nečem,
 Že vsaka to vé:
 Da gledajo lepi
 Le sebe možjé.

Pregrdega še menj, —
 Ne morem za to! —
 Kdor vrabce le plaši,
 Pa mene ne bo.

Bogatega nečem,
 Ker zlate roké
 Nikdar ne veljajo
 Nad zlato srcé.

Pa revnega še menj, —
 Je križ brez Bogá!
 Brez kruha ljubezen
 Po vodi bi šla!

Učenega nečem,
 Po dnevi bi bral,
 Zvečer bi zadremal,
 Po noči bi spal.

Bedaka še najmenj! —
 Kdor nima glavé,
 Ne vedel bi zame,
 Še zase ne vé!

Velicega nečem
 Pri sreči mi ni,
 Ker lahko jo kupim,
 Če treba žrdí.

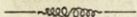
In majhnega še menj —
 Zakaj pa? Za to,
 Ker palček je palček
 In večí ne bo.

Sem sredne postave,
 In zvest'ga srcá,
 Le tacega rada
 Za zdaj bi možá.

Prebrisane glave,
 Té more že bit',
 Če ne, v Mejikansko
 Naj gré se solit!

Pod palcem tud nekaj,
 Pa to se že vé,
 Kar prazni žakliči
 Po konc' ne stojé.

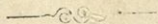
Ne vem, kdo popelje,
 Al ne, me na dom,
 Al sredenj, al nihče, —
 Pisala ti bom!

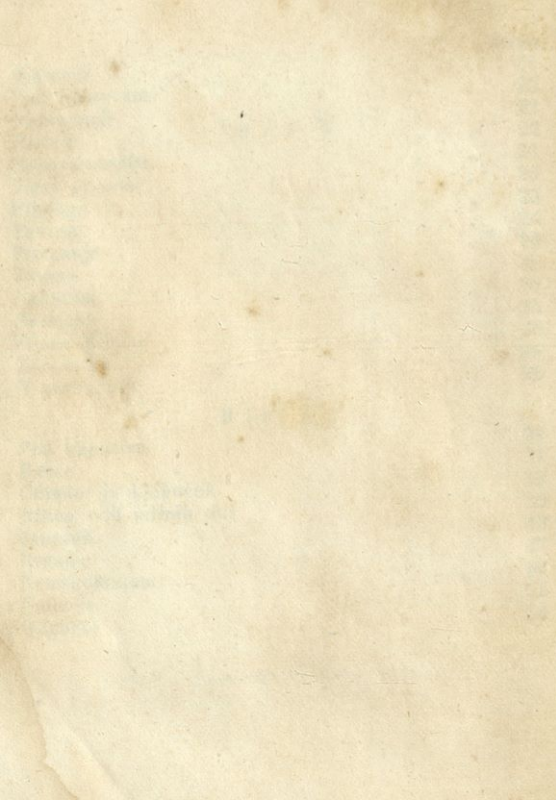

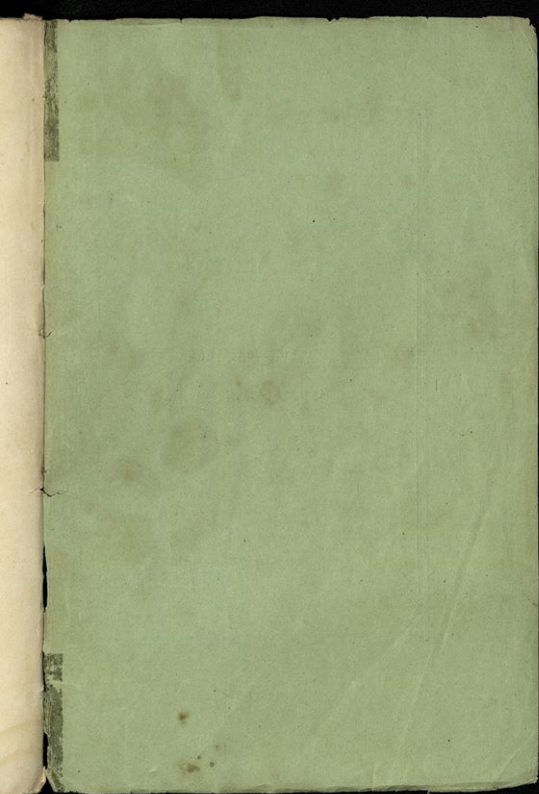
K a z a l o.

	Stran
Uvod	—
Ž a b e.	
Pegazu	7
Kresnica	7
Urški	7
Bučele	8
Vrba	8
Brada	9
Prazi	9
Pregovori	10
Prisega	11
Jona	13
Osel in mezeg	15
R a k i.	
Odborniku	19
Sedem in tridesetim	19
Istina	19
Centralistom	20
V beli Ljubljani	20
Tujcem	20
Čudež	21
Turnarji	21

	Stran
Turnarci	21
Pod Golovcem	22
Rozamundi	22
Barbiki	22
Brezimenoviču	23
Trem glavam	23
Filologu	23
Pevcem	24
Pričkanje	24
Dvema	25
Nekterim	25
Nasledki	25
Frjanu Ribiču	26
Zdravniku	26
V mirni hiši	26
R i b i c e .	
Pod okencem	29
Babec	31
Cilinder in klobuček	33
Hišica vsih mirnih duš	39
Janezek	43
Kranjec	47
Nemškutarkam	50
Najbolja	52
Odgovor	56

V Zagrebu 1865.

Narodna tiskalnica drz. LjudevitavGaja.